

EVA-MARIA BAST
ANDREA SALMEN

*Varázslatos
karácsonyi
utazás*

EVA-MARIA BAST
ANDREA SALMEN

*Varázslatos
karácsonyi
utazás*

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Eva-Maria Bast – Andrea Salmen:
Meine zauberhafte Weihnachtsreise
First published in 2025
by Piper Verlag GmbH, München

Fordította
Hatvani Patricia

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Zero Media, München

ISBN 978-615-125-016-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Piper Verlag GmbH, München 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Hatvani Patricia 2026

BEVEZETÉS

Aurelia nagyokat pislog, miközben gyakorlott mozdulattal a tálba szitálja a lisztet. Tulajdonképpen imádja a karácsonyt: a fahéj és a vanília illatát, a gyertyák meleg fényét és a gyermekei csillogó szemét, amikor meglátják az első hópelyheket. Azt azonban nem szereti, hogy már hajnali öt előtt elindul a napja, mivel máskor nem jut ideje mindarra, amit eltervezett. Az utóbbi időben gyakran érzi magát úgy, mint egy kötélháncs, aki nem egészen ura a helyzetnek. Munka, gyerekek, háztartás, karácsony – nap mint nap újabb kihívásokkal találja magát szemben. És bár rettentően várta az adventet, egyre gyakoribbá válnak azok a pillanatok, amikor felülkerekedik rajta a kimerültség. Aznap be akarta fejezni a sütetést, hogy december elsejére teljes legyen a karácsonyi aprósütemények palettája. Ám a tervezett tizenkétféle helyett csak tízet sikerült elkészítenie, úgyhogy még vacsora előtt is beiktat egy műszakot.

Halk sóhajjal kisöpör egy hajtincset az arcából. Úgy érzi, az adventi időszak egyre inkább maratonfutáshoz kezd hasonlítani.

– Anya, még nincs jelmezem a betlehemes játékhoz! – kiáltja az ötéves Gabriel a nappaliból. – Az ovisok lesznek a báránykák Noelle betlehemes játékában.

– Nekem meg holnap mindenképp kell valami süteményt vinnem! – veti oda a második Noelle.

Aurelia a konyhapulton heverő félkész tésztára mered.

– Miféle süteményt?

– Hát az iskolai adventi ünnepségre.

– Kicsim, előbb kellett volna szólnod! – kiáltja Aurelia, miközben reméli, hogy a kétségbeesése és az ingerültsége nem hallatszik ki túlságosan a hangjából.

A lánya megvonja a vállát.

– Én is csak ma tudtam meg.

Aurelia mély levegőt vesz. *Csak semmi pánik*, nyugtatja magát. *Készíték egy kevert tésztát, az gyorsan megvan, az aprósütemény várhat. A jelmezre meg van még időm...*

Beletörli a kezét a kötényébe, hogy előkészítse a sütemény hozzávalóit, amikor észreveszi, hogy elfogyott a tojás. Jaj, ne! Abban a pillanatban nyílik a bejárati ajtó. Michael, a férje három teli bevásárlószatyorral lép be, majd elégedetten felsóhajt.

– Hú, mindent beszereztem! A bolt maga a pokol, én mondom, az advent megőrjíti az embereket.

Remek, gondolja Aurelia. *Kizárt dolog, hogy még egyszer le tudom küldeni tojásért.*

Rápillant a szatyrokra.

– Marcipánburgonyát is hoztál?

Michael megtorpan.

– Marcipánburgonyát?

– Igen, hiszen holnap december elseje van – feleli hal-
kan a nő, nehogy meghallják a gyerekek.

– Gabriel adventi naptárába kell. Tudod, hogy mennyire szereti!

– Ú, azt elfelejtettem! Sajnálom, drágám!

Aurelia egy pillanatra lehunyja a szemét. Sebaj! Akkor elszalad még a boltba tojásért meg marcipánért. És majd utána süt.

Röviden felvázolja a helyzetet a férjének, aki bólint, és sóhajt egyet.

– Rendben, visszamegyek.

– Ne, ne! – vágja rá Aurelia. – Majd én!

– Biztos vagy benne? – kérdezi aggódva a férje. – Fáradtnak tűnsz.

– Egész biztos! Nincs messze.

– Na jó, addig készíték vacsorát.

Aurelia megcsókolja a férjét.

– Máris itt vagyok!

– Drágám!

– Igen? – A nő visszafordul az ajtóból.

– Ne siess! Sétálj egyet a tónál, ha már úgyis ott vagy!

Jót fog tenni!

Aurelia megrázza a fejét.

– Nem érek rá. Egy óra múlva bezár a bolt. Vacsoráznunk kell. És még süteményt is kell sütnöm, meg...

– Hé! – mondja a férfi, odalép hozzá, megfogja a kezét, és ránéz azzal a rá jellemző nyugodt tekintettel, amit Aurelia úgy szeret. Az ő biztos menedéke a viharos tengeren.

– Nem! – mondja. – Semmit sem kell! A marcipánt utólag is belerejtheted a zsákocskába, vagy mindenképp az elsőben van a helye?

A nő megrázza a fejét.

– Csak a harmadikban.

– Na látod! Ami pedig az iskolai ünnepséget meg a mi hozzájárulásunkat illeti, legrosszabb esetben veszünk holnap süteményt a pékségben.

– Nem, azt nem lehet – tiltakozik Aurelia. – Én...

– Dehogynem – feleli a férfi. – Miért ne lehetne? És most nyomás! Sétálj egyet! Aztán majd meglátod, útba esik-e a bolt.

– Hát jó – egyezik bele Aurelia, és érzi, ahogy halványan előnti a boldogság. Egyedül lehet! Időt szakíthat magára. Már csak az elképzelés is csuda jó érzés!

Megragadja a kabátját, és belebújik a vastag, bélelt csizmájába. Ahogy beteszi maga mögött az ajtót, megcsapja a friss téli levegő. Mélyet lélegzik, átmegy az úton, és elindul a százötvenkét fokból álló lépcső felé, amely az utcájuktól a tóhoz vezet le. Azért tudja ilyen pontosan a lépcsőfokok számát, mert a gyerekei mindig megszámozzák felfelé menet. *Talán, gondolja, ez az igazi művészet: nem kell folyton tenni valamit, néha elég csak úgy lenni.*

Közvetlenül a lépcső mellett van egy kisbolt. Visszafele majd vesz ott tojást meg marcipánburgonyát, de most megfogadja a férje tanácsát, és sétál egyet.

Hamarosan elér a kikötőig. Tőle jobbra húzódik Überlingen belvárosa a tóparti sétány kávézóival és éttermeivel, amelyeket nyáron előzönlének a turisták. Aurelia azonban határozott léptekkel balra indul a sötét víz mentén, melyben tükröződnek a túlsó part fényei. Milyen békés itt! Hogy imádja ő ezt a csendet! Van fél órája, amikor megfeledkezhet a kötelességekről, egy aprócska pillanat, amikor senki sem nyaggatja. Sehol egy előkelő vendég, aki

panasszal fordul hozzá. Aurelia ugyanis az egyik szálloda recepcióján dolgozik, és ilyenkor, advent idején rengetegen látogatnak el a városba a családjukhoz. Nincs házi feladat, amit felügyelnie kell, nincs házimunka, és a telefon sem szólal meg. Csend van. Néma csend.

Engedélyez magának egy kis kitérőt, közvetlenül a part mentén. A göröngyös köveken lemegy egészen a vízhez, ahol a tó drága varázsgyöngyként terül el előtte, és a túlsó part fényei ragyognak benne. Vajon ott is sétálgatnak túlhaszolt édesanyák egy kis nyugalomra, békére vágyva? Mikor és miért vált ilyen rohanóssá a karácsony? Hogyan lett ennyire zaklatott az egész világ?

Nagy sóhaj kíséretében lerogy az egyik part menti padra. Minden egyes padot sövény vesz körül, hogy zavartalanul félre lehessen vonulni. Most pont erre van szüksége. Milyen jót tesz ez a magány! Ám nem tart sokáig: dühösen veszi észre, hogy valaki leül mellé. Kelletlenül fújtat egyet, és arrébb húzódik. Mintha nem lenne elég pad! A szomszédja mozdulatlanul ül tovább. Aurelia egyszer csak oldalra sandít, és Santa Clausszal, vagyis a lappföldi Mikulással találja magát szemben. Abban a pillanatban ő is feléje fordul, barátságosan rámosolyog, és jóságos, öreg tekintetével, melyből valamiféle bölcsesség árad, ránéz. Aureliának azonban most megterhelő ez a tekintet. Semmi másra nem vágyik, csak hogy egyedül lehessen!

– Nocsak, újabb ál-Mikulás, aki beöltözik, hogy a gyerekek kedvében járjon – szól oda flegmán az idős férfinak. Aztán egyből elszégyelli magát, és zavartan félrepillant. Mi ütött belé? Egyáltalán nem vall rá ez az undokság.

– És ha így lenne? – szakítja ki a gondolataiból a Mikulás. – Mi azzal a baj? Mi, Mikulások, örömet hozunk a világra, és csillogást a gyerekszemekbe.

– Ne haragudjon! – motyogja Aurelia, és döbbenten veszi észre, hogy könny szökik a szemébe. Nehogy már sírva fakadjon egy vadidegen ál-Mikulás előtt!

Az idegen továbbra is barátságosan és jóságosan néz rá.

– Úgy látom, nem vagy jól – mondja, majd hozzáteszi: – Mi, Mikulások, nemcsak a kicsikért vagyunk, hanem a nagyokért is. Olykor talán a felnőtteknek nagyobb szükségük van ránk, mint a gyerekeknek, ha arról van szó, hogy újra rátaláljanak a karácsony varázsára.

És ekkor Aurelia hirtelen megnyílik. Elmondja, hogy mennyire szereti a karácsonyt, és mindenkinek jót akar, de úgy érzi, képtelen rá. Nem tud megfelelni a saját elvárásainak. Az egész éves hajtás valahogy az adventi időszakban éri el a tetőfokát. Elmeséli, hogy évek óta készít adventi naptárakat, de ő maga még sohasem kapott.

– Akkor most kapsz tőlem egyet – mondja a Mikulás.

– Dehogy, nem azért mondtam! – tiltakozik. A világért sem akar olyan benyomást kelteni, mint aki ajándékért esdekel!

Ám a férfi szigorúan ránéz, és így szól:

– A te kívánságaid ugyanolyan fontosak, mint másokéi.

A férfi biztatja, hogy jöjjön vissza következő nap este nyolckor, és meglepetés fogja várni.

Aurelia épp magyarázkodásba kezdene, amikor észreveszi, hogy a fura alak eltűnt. Értetlenkedve, kutakodva feláll. Megkerüli a sövényt, elnéz jobbra, aztán balra, de sehol senki.

– Hahó! – kiáltja az éjszakába.

Nem érkezik felelet.

A tó felől halk csilingelés hallatszik. Ahogy odafordul, különös fényességet lát a vízfelszín felett. *Mint a csillámpor*, gondolja.

Pislogni kezd. Álmodott volna? Kezd bedilizni a sok tennivalótól?

Összezavarodva, mégis megmagyarázhatatlan belső nyugalommal elindul hazafelé.

Ahogy a kisbolthoz ér, elgondolkozik. Michael azt mondta, másnap reggel vehetnének süteményt, de neki nem tetszett a már-már forradalmi ötlet, szóba sem jöhet. Nem küldheti el a gyereket az iskolába bolti süteménnyel! Meg marcipánburgonyára is szüksége van... Be akarja végre fejezni az adventi naptárat.

Úgyhogy beleveti magát az esti forgatagba, és csodálkozva állapítja meg, hogy elszállt az idegessége és a zaklatottsága. Elhatározza, hogy megveszi a hiányzó hozzávalókat, hazamegy, megsüti a süteményt, és befejezi az adventi naptárat. És végül marad a tízféle aprósütemény. Elvégre rangsorolnia kell, hogy ura legyen a helyzetnek. Másnap, december elsején örülni fog a gyerekek csillogó szemének, akiknek minden bizonnyal teljesen mindegy, hogy tíz- vagy tizenkétféle sütiből majszolhatnak. Este meg elmegy sétálni, és ki tudja, talán valami csoda vár rá!

Amikor kissé kifulladásra felér a lépcső tetejére, és meglátja a némán, békésen álló házukat, eszébe jut: *Ó, ne, még nem raktuk fel a kinti fényeket! És a hatalmas gömböket sem akasztottuk fel a fára!* Újabb pont az elvégzendő feladatok listáján. Máris oda a pillanatnyi nyugalom, mintha elfújta volna a szél.

1. ABLAK

*Amit szívvel-lélekkel teszünk,
az meghozza a gyümölcsét.*

Esik a hó! Amikor december elsején este Aurelia kinéz az ablakon, mintha elvarázsolták volna. Épp azon töprengett, vajon lemenjen-e még egyszer a tóhoz, hogy megnézzze, visszatért-e a Mikulás. A nap folyamán többször is eszébe jutott az előző napi jelenet, és arra gondolt, hogy valaki talán csak meg akarta viccelni. De ha már havazik, muszáj kimennie a házból, hogy részese legyen ennek a téli mesének. És hátha az útja véletlenül a pad felé viszi... Mindenesetre megérdemli a sétát. Bár a kinti dekoráció még mindig nem került fel, előző este megsütötte a süteményt Noelle-nek, elkészült az adventi naptárral, és a gyerekek békésen alszanak. Michael egy könyvvvel a kezében kényelembbe helyezte magát a kanapén, és olvas. *Igen*, gondolja Aurelia, *elindulok*. Ha nem teszi meg, meg fogja bánni, és egész este azon emésztli majd magát, hogy a furcsa idegen talán tényleg várt rá.

Odalép a férjéhez, és megcsókolja.

– Esik a hó – mondja halkán.

– Hm? – A férfi felpillant a könyvéből.

– Esik a hó – ismétli meg Aurelia. – Elmennék egy kicsit sétálni. Tegnap is olyan jól tett.

– Menj csak! – feleli a férfi, és rámosolyog. – Igazán megérdemled. Ha szerencsénk van, és megmarad a hó, a gyerekek holnap majd kiugranak a bőrükből.

Aurelia bólint.

– Nemsokára itt vagyok – mondja, majd a folyosón felveszi a vastag hótaposóját és a tolldzsekijét. Aztán hal-
kan kilép, és megáll a ház előtt, mint akit elvarázsoltak.
Milyen hangulatos! És milyen tiszta az éjszakai levegő!
Arcát vágyakozva a fehér varázs felé fordítja, hogy lágy
angyali csókok simogassák. *Ezek azok a havas pillanatok,*
gondolja, amelyekben néma varázslat rejtőzik, és amelyek
újra és újra elbűvölik az embert, akárhányszor éli is át őket.
Talán épp azért, mert a hóesést sehogy sem lehet befolyá-
solni. Talán ez az, ami egyre jobban zavarja őt az elmúlt
évek karácsonyaiban. Hogy túl sok külsőségre figyelünk,
és ritkán merülünk el önmagunkban. Egyre többet ve-
szítünk a belső világunkból, miközben a fókusz mind-
inkább a külsőségekre terelődik, ami látszólag szebb, na-
gyobb és jobb. A házuk évről évre díszesebb, a karácsonyi
menü bonyolultabb, az ajándékok eredetibbek. A hó vi-
szont egyszerűen olyan, amilyen. Megkérdőjelezhetetle-
nül. Annyira... magától értetődően. Igazi ajándék, az ég
ajándéka.

Hátul, a magas sövény előtt halványan kirajzolódik a
pad kontúrja. Önkéntelenül visszatartja a lélegzetét, és
amikor senkit sem talál ott, a csalódástól szúrás nyilall a
gyomrába. Ezek szerint tényleg csak képzelődött! Ki az,
aki hisz a Mikulásban? De ha nem az igazi Mikulás volt,
hogyan lehet, hogy előző este olyan hirtelen eltűnt, és ő csak
egy fényes vibrálást érzékelt a tó felett? Mintha csillámpor
lett volna. *Valószínűleg kezdek megőrülni a nagy hajtástól,*
gondolja, majd nagy levegővétél kíséretében leroskad a
padra, és egy pillanatra lehunyja a szemét. Ha már egyszer

nem találkozik a Mikulással, legalább élvezi egy kicsit a nyugalmat. Mély levegőt vesz, majd kifújja, mint ahogy a reggeli meditációja alatt szokta, amire nagyjából soha nem jut ideje, ugyanis legtöbbször még az ébresztőóra előtt megszólal az egyik gyereke. A belégzéssel az egész testét megtölti friss, pozitív energiával, a kilégzéssel pedig megszabadul minden feszültségtől és idegességtől. Nagy levegőt vesz, a szívverésére koncentrál, és érzi, ahogy fokozatosan megnyugszik. Mosolyogva kinyitja a szemét, és észreveszi, hogy már nincs egyedül.

Megbabonázva elfordítja a fejét, és megpillantja a Mikulást. Eljött! Ráadásul nem csak ez történt: a pad, amire leült, szintén megváltozott. Aurelia csodálkozva néz körül, és rájön, hogy a pad már nem utcai pad, hanem egy szán része. Csodálatos, aranytalpas száné, melynek vastag, kárpitozott ülését puha bárányszőr borítja, és amely elé – Aurelia elvarázsoltva pislog – kilenc rénszarvas van befogva.

– Készen állsz? – kérdezi a Mikulás mellette.

– Mi... mire? – dadogja Aurelia.

– Arra gondoltam, unalmas lenne, ha az egészet csak elmesélném. Jobb, ha te magad éled át. Elutazunk oda, ahonnan az adventi naptár ered. Ez az első ablaka a te adventi naptáradnak.

– De... a családom! A férjem aggódni fog!

– Nemsokára hazaérsz – ígéri a Mikulás. – Amikor a múltba utazunk, akkor nem érvényesek az idő törvényei. Pontosan egy óra múlva ismét ott ülsz majd a nappalidban.

– Hát jó! – egyezik bele Aurelia.

– Gyí! – kiált a Mikulás, mire a rénszarvasok, elsuhanva a fényárban úszó Boden-tó felett, felszállnak a csillagokhoz.

Aurelia halk sikoly kíséretében megmarkolja a szán külső karfáját. El sem hiszi, hogy mi történik épp.

– Ne aggódj! – kacsint rá a férfi. – Az autó sokkal veszélyesebb.

– Hát... ha te mondod – hebegi Aurelia, és nem sokkal később valóban megfelelkezik a félelméről. Miközben így repülnek a Boden-tó feletti csillagos égen, csak ámulbámul. Milyen csodálatos innen fentről! És a csillagok olyan közeliek és olyan nagyok, hogy szinte megérinthetné őket. Mintha egy virágos mező lenne körülöttük. Egy csillagokkal teli rét.

– Ma nem tart sokáig az utazás – mondja a Mikulás, aki máris megkezdte az ereszkedést. – Csak a tizenkilencedik századi Maulbronnig kell elérnünk, onnan meg már csak egy ugrás a huszadik századi München.

– De... ez képtelenség!

– Az ég és a föld között sokkal több dolog lehetséges annál, mint amit el tudunk képzelni – mondja komolyan a Mikulás. – Csak hinned kell benne!

– Valóban úgy tűnik – feleli lassan Aurelia. – Mert abban biztos vagyok, hogy nem álmodom. És tulajdonképpen abban is, hogy nem bolondultam meg.

– Persze hogy nem! – erősíti meg a férfi. – Viszont meg kell tanulnod komolyan venni saját magadat és a kívánságaidat. Ellenkező esetben fennáll a veszélye.

– Igen – mondja halkan Aurelia. – Tudom.

Rögtön ezután a rénszarvasok egy takaros, egyszerű házikó hatalmas kertjében landolnak a szánnal.

– Ez a maulbronni paplak – magyarázza a Mikulás. – Itt lakik a kis Gerhard a szüleivel. Az édesapja lelkész.

– Gerhard? Milyen Gerhard? – kérdezi Aurelia csodálkozva.

– Ő itt!

A Mikulás határozottan lepattan a szánról, és bekukucskál az ablakon, majd odainti magához Aureliát. A nő melléje áll, jobb és bal kezét az arcához emeli, hogy jobban lásson. Az ablak túloldalán egy hat év körüli kisfiú fekszik az ágyikójában. Arca tiszta és nyugodt, békésen szunyókál. Aurelia meghatódva nézi, miközben melegség önti el a szívét. Hirtelen vágyódni kezd a saját gyermekei után, akik most szintén az ágyikójukban alszanak. Fájdalom nyilall a gyomrába. Abban a pillanatban több mint egy évszázad választja el őket egymástól.

A Mikulás átkarolja a vállát, és barátságosan ránéz.

– Hamarosan visszaviszlek a szeretteidhez – ígéri meg. *Úgy tűnik*, gondolja Aurelia, *olvas a gondolataimban*. Persze, hiszen ő a Mikulás. Még ha az esze továbbra is hadakozik ez ellen.

– Gerhard alig bírja kivárni, hogy végre karácsony legyen. Gyere!

A férfi elindul Aurelia előtt, majd bekukucskál egy másik ablakon. Egy asszony ül a konyhaasztalnál, és varr. Az anyag azonban, amit a kezében tart, és amire hímezni készül, valami kemény dolog, nem tűnik hajlékonynak.

– Mit csinál? – kérdezi Aurelia.

A Mikulás elmosolyodik.

– Menjünk be, és kérdezzük meg tőle!

– De nem ijed meg, ha az éjszaka közepén két vadidegen betoppan a konyhájába?

– Nem vagyok idegen – mondja a férfi. – Engem mindenki szívesen lát.

Bekopog az ablakon, mire a nő összerezzen, ám ahogy felismeri, mosoly ragyog fel az arcán.

– Mikulás! – mondja. – Ez aztán a meglepetés! Jöjjenek csak be! – Aureliára is kedvesen mosolyog, és úgy tűnik, sem az ő jelenlétén, sem pedig azon nem lepődik meg, hogy az ablaka előtt személyesen a Mikulás áll. – Máris nyitom az ajtót. De kérem, csak halkan, Gerhard már alszik!

– Persze, persze! – fogadkozik a Mikulás. – Még a cipőnket is levesszük.

– Ugyan már, arra igazán nincs szükség! – A nő kissé zavarban van.

– Ragaszkodom hozzá! – A férfi nyögve előrehajol, hogy lehúzza a lábáról a vastag barna csizmáját. Miközben Aurelia is kibújik a sajátjából, jót derül azon, hogy a Mikulás rikító sárga zoknit visel. – Különben újra ki kellene takarítania a szép kis szobáját – mondja az idős úr, miközben követi a nőt a konyhába.

– Megkínálhatom önöket valamivel? – kérdezi Gerhard édesanyja, majd hozzáteszi: – Hadd mutakozzam be, Frau Lang vagyok. Bár ezt bizonyára tudják.

A Mikulás bólint, Aurelia azonban megrázza a fejét.

– Én nem tudtam – vágja rá.

A nő elmosolyodik.

– Szóval, megkínálhatom önöket valamivel? – teszi fel ismét a kérdést.

– Nem akarunk zavarni – biztosítja a Mikulás. – Csak azt szeretnénk megtudni, min ügyködik.

Aurelia most már látja, hogy amit az előbb Frau Lang a kezében tartott, az egy kartonlap, melyre egytől huszonnégyig számok vannak írva, ő pedig apró süteményeket varr fel rá.

– A kisfiam mindennap türelmetlenül kérdezetgi, mikor lesz már végre karácsony – magyarázza. – És mivel pár óra múlva – vet egy gyors pillantást az órára – december elseje lesz, arra gondoltam, ezzel talán egy kicsit lerövidítem a várakozási időt. És egyúttal a számokat is megtanítom neki.

– Remek ötlet! – lelkesedik Aurelia, és az apró, világos, fényes aprósüteményekre mutat, melyek úgy néznek ki, mintha kis keblek lennének. – De mi ez? Tudja, én imádok sütni, azonban ilyen kekszet még életemben nem láttam.

A nő bólint.

– Wibelének hívják – mondja.

– Wibe! – érdeklődik Aurelia, és azon gondolkozik, hogy vajon a Weibchen szóval helyettesíthető-e, ami kis nőtény állatot jelent, és hogy a sütemény neve a mellformára utal-e. De nem kérdez rá.

– Kóstolják csak meg! – biztatja a lelkesfeleség. – Hohenlohei piskóta.

– Köszönjük! – Mindketten élnek a lehetőséggel, és lelkesen vesznek a fényes aprósüteményből, mely kék má-

zas agyagtálban van szépen elrendezve. Aurelia csukott szemmel ízlelgeti.

– Mmm – hümmögi elismerően. – Mennyei! Olyan... ropogós. Talán nekem is ki kellene próbálnom.

A lelkész felesége bátorítón rámosolyog.

– Nem kell hozzá sok minden, legalábbis ami a hozzávalókat illeti. Viszont időigényes, más néven *türelemjáték*-nak is hívják.

Valószínűleg azért, mert eltart egy ideig, mire megformázzák ezeket az apró kekszeket, morfondírozik magában Aurelia. Meg mire megszáritják őket. Aztán mégis rákérdez:

– És az első név? A Wibebe? Honnan ered?

Frau Lang megvonja a vállát.

– Valószínűleg egy Wibel nevű cukrász találta fel a tizenyolcadik század közepén.

– Vagy úgy... – töpreng el Aurelia.

A Mikulás lassan feltápáskodik.

– Máris indulnak? – A nő kissé csalódottnak tűnik. – Pedig reméltem, hogy lesz egy kis társaságom. Amint látják, bőven akad még tennivalóm. – A kartonlapra mutat, melyre még csak hét darab kekszet varrt fel.

– Szívesen maradnánk még – mondja a Mikulás kedvesen. – De ha valaki, hát ön biztosan el tudja képzelni, mennyi dolgom van még karácsony előtt!

– De mennyire, hogy el tudom. – Aurelia csak akkor veszi észre, milyen szép ez az asszony, amikor elmosolyodik. Arca rózsás, sötét szeme jóságos, és látszik rajta, hogy szívét-lelkét beleadja abba, amit csinál, bármennyire fáradt is. Boldoggá teszi, hogy örömet szerezhet a fiának. És a gondolat, hogy másnap reggel mennyire meg fog le-

pódnai a kislány, bizonyára egész éjjel ébren tartja. Aurelia elmosolyodik. Ő is ugyanígy érezte magát előző éjszaka, amikor Noelle-nek süteményt sütött, és befejezte az adventi naptárat.

– És most indulás Münchenbe, a Hofmann utca 37.-be. Előreugrunk 1903-ba – jelenti be a Mikulás, amikor visszaülnek a szánra.

– Most melyik évben jártunk? – kérdezi Aurelia.

– 1887-ben – feleli a férfi jókedvűen.

– Vagyis tizenhat évet lépünk előre a jövőbe – állapítja meg Aurelia.

– Úgy van. És találkozol valakivel, akit egyszer már láttál, de még soha nem beszéltél vele. Valószínűleg nem is fogod felismerni.

– Titokzatos vagy.

A Mikulás kuncog. Látszik rajta, hogy élvezi ezt az egészet.

Most egy hatalmas épület előtt állítja meg a szánját.

– Az ilyen nagyvárosokban legtöbbször a háztetőn landolok – magyarázza Aureliának. – De akkor a kéményen kellene lecsúsznunk, attól viszont meg akarlak kímélni.

– Igazán kedves tőled! – hálálkodik Aurelia. – De miért van ilyen meleg? Mintha nyár lenne.

A férfi ismét kuncog.

– Mert nyár van! Nem a télbe, hanem 1903 nyarába repültünk vissza. És hamarosan azt is megtudod, mi ennek az oka.

A Mikulás előremegy a tágas lépcsőházban, és fent bekopog.